

ÚSTAVA

CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

AKTUÁLNÍ ÚPLNÉ ZNĚNÍ K 24. BŘEZNU 2019

ÚSTAVA

ÚSTAVA
CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

AKTUÁLNÍ ÚPLNÉ ZNĚNÍ K 24. BŘEZNU 2019

ÚSTAVA

Církev adventistů sedmého dne

Vydavatel: Církev adventistů sedmého dne

Praha 2019

© Církev adventistů sedmého dne, Praha 2019

ISBN 978-80-88026-26-6

Preambule

Tuto ústavu vyhlášíme proto, abychom potvrdili, že

- považujeme za žádoucí a nezbytné blíže upravit podrobnosti vnitřního života církve tak, aby byly v souladu s učením Bible,
- se považujeme za součást světového společenství Církve adventistů sedmého dne (Seventh-day Adventist Church), a proto stanovíme, že tato ústava má být vždy vykládána v souladu se zásadami zakotvenými v Církevním řádu a v Pracovních předpisech Generální konference Církve adventistů sedmého dne (Working Policy),
- chceme mít tuto ústavu a k ní jako její nedílnou součást připojené Základní věroučné výroky Církve adventistů sedmého dne v platném znění za základní dokumenty Církve adventistů sedmého dne a stanovit jejich závaznost pro všechny členy, orgány, představitele a instituce církve.

Část I.

Základní ustanovení

čl. 1

(1) Církev adventistů sedmého dne (dále jen „církev“) je křesťanské společenství věřících, kteří dobrovolně přijali a prožívají vyznání víry a zásady členství formulované v Základních věroučných výrocích Církve adventistů sedmého dne, které jsou nedílnou součástí této ústavy jako její příloha č. 1.

(2) Církev je státem uznanou a registrovanou církví dle platných právních předpisů, zejména dle zákona č. 3/2002 Sb. o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností platném na území České republiky a podle zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností platném na území Slovenské republiky.

(3) Organizační strukturu církve tvoří:

- a) sbory, jako místní společenství věřících,
- b) České sdružení, Moravskoslezské sdružení a Slovenské sdružení Církve adventistů sedmého dne, jako regionální sdružení sborů,
- c) Česko-Slovenská unie (dále jen „unie“) soustřeďující ústřední orgány církve, a to konferenci unie, výbor unie, unijní radu a představitele unie.

(4) Sídlem Česko-Slovenské unie církve je Praha, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2 – Vinohrady.

čl. 2

Poslání církve a její úkoly

(1) Církev vychází z Božího zjevení v Písmu, vrcholícího v evangelijní zvěsti Nového zákona, a je pokračovatelkou reformačního úsilí našich předků. Vyznává Boha Otce, Syna a Ducha svatého. Přijímá Ježíše Krista za svého jediného Pána a Spasitele a chce jej z vděčnosti a lásky ve všem poslouchat a následovat. Uznává platnost Desatera, na jehož základě zachovává sedmý den – sobotu – jako den odpočinku ustanovený Bohem. Jejím pravidlem víry a pravidlem života je Písmo svaté, Starý a Nový zákon.

(2) Základním úkolem, právem a povinností církve je zvěstovat věčné evangelium našeho Pána a Spasitele, vybízet všechny lidi, aby se stali učedníky Ježíše Krista a přijali ho jako svého osobního Spasitele a Pána a připojili se k jeho církvi. Vést je, aby připravovali svět na jeho brzký druhý příchod, jak je to symbolicky vyjádřeno v poselství tří andělů z knihy Zjevení 14. kapitoly.

(3) Církev usiluje zejména o zvěstování Božího slova a hlásání způsobu života vycházejícího z evangelia, naplňování náboženských potřeb věřících a konání křesťanské dobročinnosti a služeb v různých formách.

(4) Za tím účelem církev zejména koná náboženské obřady a programy, katechetickou, pastorační, evangelizační, zdravotní, osvětovou, ekologickou, výchovnou, dobročinnou, kulturní a veřejně-informační činnost, podporuje vzájemnou toleranci, mír, bratrství a křesťanskou lásku mezi lidmi všech vyznání, národností, národů a ras, hájí občanská práva a svobody, zvláště svobodu svědomí a náboženství, a chrání dobré jméno a pověst církve.

- (5) Ke splnění svého poslání a úkolů církev využívá také:
- a) tisk, periodické a neperiodické publikace,
  - b) rozhlasové, televizní, internetové a další typy mediálních programů, které vytváří a šíří sama nebo prostřednictvím k tomu oprávněných subjektů,
  - c) kurzy, přednášky, školení a vzdělávací programy,
  - d) kulturní, vzdělávací, výchovná, zdravotnická, sociální, charitativní a humanitární instituce a zařízení, která zřizuje a provozuje, nebo jiná zařízení zřízená jinými subjekty, s jejich souhlasem.

čl. 3

Spolupráce se světovou Církví adventistů sedmého dne

(1) Církev je součástí světové Církve adventistů sedmého dne (Seventh-day Adventist Church), podílí se bezprostředně, především svobodnou účastí svých členů, na práci jejích orgánů, uskutečňuje své programy v souladu s jejími programy a hmotně i morálně podporuje celosvětovou církev adventistů.

(2) Církev je v otázkách věroučných vázána především Božím slovem, v otázkách církevně-organizačních a církevně-právních uznává vyšší orgány celosvětové církve, především Generální konferenci Církve adventistů sedmého dne a orgány příslušné územní divize Generální konference Církve adventistů sedmého dne, kterou je Interevropská divize.

(3) Orgány unie pečují o to, aby vnitřní předpisy církve včetně ústavy církve se vykládaly a byly v souladu s předpisy vydávanými vyššími orgány světové Církve adventistů sedmého dne, především s Církevním řádem (Church Manual) a Pracovními předpisy Generální konference Církve adventistů sedmého dne (Working Policy).

čl. 4

Církev a stát

(1) Církev spravuje vlastní záležitosti svobodně a nezávisle na státu, při tom se řídí vlastními vnitřními předpisy; spolupráci se státními orgány a institucemi v zájmu rozvoje lidské osobnosti, zachování svobody svědomí a všeobecného dobra považuje za užitečnou a podporuje ji.

(2) Ve vztahu ke státu církev působí k tomu, aby práva věřících, církví a náboženských společností byla zajišťována ústavou státu a zákony, státní mocí efektivně chráněna a nepodrobována jiným omezením než těm, která jsou v právním státě nezbytná.

(3) Církev usiluje zejména o to, aby pro každého byla zajištěna svoboda svědomí a vyznání a těm, kdo o to žádají, byla dána faktická i zákonem zajištěná možnost světit sobotu od pátečního do sobotního západu slunce jako bohoslužebný den odpočinku podle Písma a konat náboženské obřady.

Část II.

Členové a pracovníci církve

Hlava první

Členové církve

čl. 5

Vznik členství

- (1) Členem církve se může stát každý věkově a rozumově způsobilý člověk, který dobrovolně a na základě svobodného rozhodnutí vyznává a prakticky prožívá poslání, úkol a životní styl, jež církev přijala.
- (2) Členství v církvi vzniká rozhodnutím sboru na základě žádosti o přijetí za člena zpravidla obřadem křtu, výjimečně na základě vyznání víry, jestliže takový žadatel byl již v minulosti pokřtěn křtem ponořením.
- (3) Každý člen církve je současně členem některého sboru.

čl. 6

Práva člena

- (1) Každý člen církve má právo za rovných podmínek plně se podílet na životě a činnosti církve, zejména se účastnit shromáždění, obřadů a programů konaných církví.
- (2) Každý člen církve, který není v církevní kázni, má právo volit a být volen do orgánů církve, vykonávat funkce, jimiž je pověřen, a vystupovat na sborových shromážděních.
- (3) Člen církve má právo obracet se na orgány církve s podněty a stížnostmi, a není-li s vyřízením spokojen, může se obrátit se žádostí o přezkoumání k nejbližšímu vyššímu výkonnému orgánu církve.

čl. 7

Dobrovolný závazek vyplývající z členství v církvi

Každý člen církve je vázán usilovat svými schopnostmi a možnostmi o naplnění poslání církve, dodržovat její ústavu a další vnitřní předpisy církve a rozhodnutí jejích orgánů, morálně i materiálně církev podporovat finančními nebo hmotnými dary, důstojně reprezentovat svou víru i církev a podle svých sil a schopností se účastnit života sboru a programů církve. Nikdo nemá nárok na vrácení poskytnutých finančních či hmotných darů církvi ani na podíl z majetku církve.

čl. 8

Následky porušení povinností plynoucích ze zásad členství

(1) Nedodržení povinností plynoucích ze zásad členství v církvi musí být s členem projednáno a musí mu být poskytnuta možnost, aby vysvětlil a obhájil své jednání. Porušení povinností člena církve projedná v souladu s církevními předpisy příslušný církevní sbor, jehož je členem, porušení povinností duchovenských pracovníků projedná orgán, který jim udělil pověření nebo povolení k duchovenské službě.

(2) Je-li porušení povinností člena prokázáno a nepostačí-li nebo k nápravě nevede bratrské napomenutí, má sbor zahájit disciplinární řízení, a to jedním ze dvou způsobů:

- a) hlasováním o kázeňském opatření,
- b) hlasováním o zbavení členství.

(3) Podrobnosti stanoví Církevní řád, Příručka pro kazatele a Příručka duchovenské služby.

čl. 9

Zánik členství v církvi

(1) Členství v církvi zaniká:

- a) vystoupením člena z církve na vlastní žádost,
- b) zbavením členství v církvi,
- c) úmrtím.

(2) Zánik členství nemá za následek vznik práva bývalého člena nebo jiných osob na vrácení finančních či hmotných příspěvků a darů církvi nebo podílu z majetku církve.

čl. 10

Církevní řád stanoví podrobnosti o tom, kdo a za jakých podmínek může být přijat do církve, o příslušnosti církevních orgánů k rozhodnutí o kázeňském opatření o zbavení členství a k rozhodnutí o opravných prostředcích proti takovému rozhodnutí.

Hlava druhá

Duchovenští a jiní pracovníci církve

čl. 11

Duchovenští pracovníci

(1) Duchovenským pracovníkem církve je její člen, který je držitelem platného pověření nebo povolení k duchovenské službě a je v zaměstnaneckém nebo služebním poměru k některé organizační složce církve.

(2) Pověření nebo povolení k duchovenské službě může být uděleno orgány sdružení nebo unie s výjimkou unijní rady, a to na funkční období udělujícího orgánu, vždy však nejdéle do jeho nejbližší konference.

(3) Pověření k duchovenské službě může být uděleno jen ordinovanému kazateli; ostatním duchovenským pracovníkům (neordinovaným kazatelům, včetně kazatelů v nástupní praxi) je udělováno povolení k duchovenské službě.

(4) Orgán, který je oprávněn k udělení pověření nebo povolení, je může také odejmout, došlo-li ke ztrátě předpokladů nutných pro udělení. V případě odnětí pověření nebo povolení k duchovenské službě z důvodů porušení povinností duchovenského pracovníka vyplývajících z vnitřních předpisů církve (zejména z Pracovních předpisů GK, Církevního řádu), je sbor, jehož je duchovenský pracovník členem, povinen takovou skutečnost projednat a případně zahájit vůči takovému členu sboru kázeňské řízení dle Církevního řádu.

(5) Podmínky služby duchovenských pracovníků upravuje Příručka pro kazatele, Příručka duchovenské služby a další vnitřní směrnice církve.

(6) Na duchovenské službě se v rozsahu stanoveném Příručkou duchovenské služby podílejí též bibličtí pracovníci. Předpoklady pro výkon služby biblického pracovníka blíže upravuje Příručka duchovenské služby.

čl. 12

Předpoklady k udělení pověření a povolení

(1) Pověření nebo povolení k duchovenské službě může být uděleno jen členu církve, který prokazuje lásku k Bohu a jeho slovu, hlubokou víru, splňuje duchovní, mravní a intelektuální předpoklady, získal požadované teologické vzdělání a má vnitřní jistotu povolání k duchovenské službě. Udělit povolení k duchovenské službě je výjimečně možné též duchovenskému pracovníku, který je aktivním

studentem teologie v adventistickém vzdělávacím systému, byť nemá ukončené teologické vzdělání.

(2) Ordinovaným kazatelem se může stát duchovenský pracovník, který úspěšně vykonal nástupní praxi a výbor unie vyslovil s jeho ordinací na návrh unijní rady nebo výboru sdružení souhlas.

čl. 13

Povinnosti duchovenských pracovníků

(1) Duchovenští pracovníci jsou kromě svých závazků vyplývajících z členství v církvi povinni konat svědomitě duchovenskou službu, aktivně plnit uložené úkoly, rozvíjet předpoklady pro výkon duchovenského povolání, prohlubovat své znalosti zejména účastí na církví organizovaných kurzech, seminářích a školeních. V občanském životě jsou povinni zdržet se všeho, co by mohlo ohrozit dobré jméno církve i pracovníka osobně.

(2) Duchovenští pracovníci jsou povinni při výkonu své služby dodržovat Příručku pro kazatele, Příručku duchovenské služby, vnitřní směrnice církve, respektovat rozhodnutí orgánů církve a řídit se podle nich. Porušení každé z jmenovaných povinností duchovenským pracovníkem je považováno za vážné porušení povinností vyplývajících z pracovního nebo služebního poměru s patřičnými důsledky.

(3) O porušení povinností duchovenského pracovníka a o sporu mezi duchovenským pracovníkem a církví vyplývajících ze služebního nebo pracovního poměru duchovenského pracovníka k církvi, rozhoduje výbor sdružení (u zaměstnanců a duchovenských pracovníků působících při sdružení) anebo výbor unie (u zaměstnanců a duchovenských pracovníků působících při unii) na návrh výboru kazatelského oddělení, v případě méně závažného poruše-

ní povinností duchovenského pracovníka předseda sdružení (u zaměstnanců a duchovních při sdružení) anebo předseda unie (u zaměstnanců a duchovních při unii) po předchozím schválení výborem kazatelského oddělení.

čl. 14

Ostatní pracovníci církve

Organizační složky církve zaměstnávají v pracovním poměru další pracovníky, přednostně členy církve. Práva a povinnosti z tohoto pracovního poměru se řídí platnými právními předpisy, pracovní smlouvou a vnitřními předpisy církve.

Část III.

Vnitřní poměry církve

Hlava první

Organizace církve

čl. 15

Základní principy organizace

(1) Zdrojem autority v církvi jsou rovnou měrou všichni její členové.

(2) Církev je organizována od nejnižších článků k nejvyšším na zastupitelském (delegačním) principu a na principu odpovědnosti výkonných orgánů shromážděním věřících nebo jejich delegátů.

(3) Shromáždění věřících či jejich delegátů na jednotlivých stupních (pracovní shromáždění) ustavuje především volbou na dobu určitou výkonné orgány a představitele církve, pověřuje je správou církevních záležitostí, ukládá jim úkoly a jejich splnění kontroluje a volá je k odpovědnosti.

čl. 16

Orgány a představitelé církve

(1) Orgány církve na jednotlivých stupních organizace jsou:

- a) pracovní shromáždění, a to
  - aa) pracovní shromáždění sboru, které tvoří všichni členové místního sboru, kazatel ustanovený orgánem sdružení, případně přítomní představitelé sdružení a unie,

- ab) konference sdružení, kterou tvoří delegáti sborů, členové výboru sdružení, pověření členové výboru unie, duchovenští pracovníci s pověřením, kteří jsou v pracovním nebo ve služebním poměru ke sdružení, delegáti institucí zřízených sdružením jmenovaní výborem sdružení, předseda, tajemník a hospodář unie a přítomní k tomu pověření zástupci příslušné divize a Generální konference Církve adventistů sedmého dne,
- ac) konference unie, kterou tvoří delegáti sdružení, členové výboru unie, delegáti institucí zřízených orgány unie, duchovenští pracovníci s pověřením a k tomu pověření zástupci příslušné divize a Generální konference Církve adventistů sedmého dne;
- b) výkonné orgány (dále jen „výbory“), a to
  - ba) výbor sboru,
  - bb) výbor sdružení,
  - bc) výbor unie,
  - bd) unijní rada.

(2) Jménem církve jednají její představitelé:

- a) sboru: kazatel ustanovený výborem sdružení a starší nebo vedoucí sboru zvolený sborovým shromážděním,
- b) sdružení: předseda sdružení, tajemník sdružení a hospodář sdružení, zvolení konferencí sdružení,
- c) unie: předseda unie, tajemník unie a hospodář unie, zvolení konferencí unie.

(3) Představitel vyšší organizační složky církve má právo předsedat zasedáním výborů nižších organizačních složek a hlasovat jako jejich člen. V případě pracovních shromáždění a jednání výborů sborů může hlasovat, jen pokud mu sbor či jeho výbor hlasovací právo udělí.

(4) Člen orgánu církve (zejména člen výboru, představitelé unie, představitelé sdružení), jakož i vedoucí institucí zřízených církví, jakož i vedoucí pomocných výborů, podvýborů a oddělení jsou povinni dodržovat tuto ústavu, vnitřní předpisy církve a rozhodnutí jejích orgánů, etický kodex, řídit se zásadami členství formulovaných v Základních věroučných výrociích Církve adventistů sedmého dne a vykonávat svou funkci osobně, s nezbytnou loajalitou a pečlivostí. Členem orgánu může být pouze osoba svéprávná.

(5) Funkce člena orgánu (zejména člena výboru či představitele sdružení a představitele unie), jakož i vedoucích pomocných výboru, podvýborů a oddělení zaniká uplynutím funkčního období, odstoupením, odvoláním nebo úmrtím.

čl. 17

Instituce církve

(1) Proto, aby církev efektivně realizovala některé své programy a dosahovala vytčených cílů, zřizují, vytvářejí a zakládají její orgány pomocné organizace, zařízení, nadace, neziskové organizace a podobné instituce (dále jen „instituce církve“).

(2) Instituce církve konají své poslání v rámci zásad, statutu, usnesení orgánu církve, který je zřídil (dále jen „zřizovací listina“). Zřizovací listina musí obsahovat název, sídlo, právní status, ideový záměr, program, organizační strukturu, způsob financování, hospodaření, ustavování

vedoucích, způsob jejího zániku a majetkového vypořádání.

(3) Jako právnickou osobu může instituci církve zřídit a zrušit jen výbor unie. S předchozím souhlasem výboru unie tak může učinit také výbor sdružení.

Hlava druhá Volby v církvi

čl. 18

Výkon volebního práva

Volební právo vykonává člen církve na pracovním shromáždění. Na pracovním shromáždění sboru vykonává člen volební právo přímo. Na pracovním shromáždění konference sdružení a konference unie vykonává člen církve volební právo nepřímo prostřednictvím delegátů. Zastoupení není přípustné.

čl. 19

Výběr kandidátů

(1) Kandidáty na členství ve výborech, na jednotlivé služby a na představitele navrhuje jmenovací výbor zvolený pracovním shromážděním.

(2) Každý člen pracovního shromáždění je oprávněn přednést jmenovacímu výboru své návrhy a námítky.

(3) Předložení návrhu je možné jen na základě předchozího souhlasu kandidáta.

(4) Jmenovací výbor předkládá návrhy pracovnímu shromáždění.

čl. 20

Hlasování

(1) Hlasování během pracovního shromáždění (konference sdružení, konference unie) je platné, je-li přítomna prostá většina zaregistrovaných delegátů. Pro hlasování během pracovního shromáždění sboru platí ustanovení Církevního řádu.

(2) Obvyklý způsob hlasování je zdvižením paže. Zástupné hlasování nebo hlasování dopisem není přípustné.

(3) Návrh je přijat, získá-li většinu platných hlasů, není-li pro určité případy stanoveno jinak. Hlasy zdržených se nepočítají. Toto ustanovení platí i pro zasedání výborů sdružení a unie.

(4) Tajné hlasování nařídí předsedající, jestliže tak rozhodne pracovní shromáždění.

(5) Předsedající je povinen učinit vhodná opatření pro řádné sečtení hlasů, případně zajištění tajnosti hlasování.

(6) Ke zvolení představitelů sdružení a unie včetně vedoucích oddělení na plný úvazek během konání příslušných konferencí je třeba:

- a) k první volbě prostá většina platných hlasů všech přítomných osob oprávněných k hlasování,
- b) k druhé opětovné volbě na další volební období do téže služebnosti 60 % platných hlasů všech přítomných osob oprávněných k hlasování,
- c) k třetí a další opětovné volbě na další volební období do téže služebnosti 70 % platných hlasů všech přítomných osob oprávněných k hlasování.

(7) Nebude-li navržený kandidát zvolen, předloží jmenovací výbor nový návrh.

(8) Připouští se rozhodování výkonných orgánů mimo zasedání výboru (dále jen jako rozhodování per rollam) s využitím technických prostředků (elektronicky).

Rozhodují-li členové výboru mimo zasedání výboru s využitím technických prostředků, zašle osoba oprávněná svolat zasedání výboru (dle čl. 30 odst. 3, čl. 38 odst. 3 ústavy) návrh rozhodnutí každému členovi výboru na jeho e-mailovou adresu, kterou je člen výboru povinen nechat zapsat do seznamu členů výboru. Každý člen výboru obdrží přihlašovací údaje pro přístup k technickým prostředkům sloužícím k odesílání vyjádření. Součástí návrhu rozhodnutí je také jedinečná URL webové stránky zabezpečené SSL/TLS certifikátem a přihlašovacími údaji člena výboru, která slouží k odeslání vyjádření člena výboru. Návrh rozhodnutí je doručen členovi výboru, jakmile byl odeslán na jeho e-mailovou adresu. Návrh rozhodnutí obsahuje také lhůtu určenou pro vyjádření člena výboru, která nemá být zpravidla kratší než 3 dny od doručení návrhu rozhodnutí a podklady potřebné pro jeho přijetí. Své vyjádření k návrhu rozhodnutí odesílá člen výboru pomocí webové stránky, jejíž URL je uvedena v návrhu rozhodnutí. Nedoručí-li člen výboru pomocí určené webové stránky a ve stanovené lhůtě souhlas s návrhem usnesení, platí, že s návrhem nesouhlasí. Souhlas s návrhem usnesení je doručen, jakmile technický prostředek potvrdí jeho přijetí textem na webové stránce a e-mailovou zprávou odeslanou na e-mailovou adresu člena výboru. Většina se počítá z celkového počtu hlasů všech členů výboru. Rozhodnutí učiněné per rollam včetně dne jeho přijetí oznámí osoba oprávněná ke svolání výboru všem členům výboru bez zbytečného odkladu ode dne jeho přijetí.

Kooptace

čl. 21

- (1) Uprázdnil-li se v průběhu volebního období místo ve výboru, může být na ně kooptován způsobilý člen církve, který splňuje pro zastávání tohoto místa podmínky stanovené touto ústavou nebo jinými vnitřními předpisy církve.
- (2) Právo kooptace nepřísluší unijní radě.

čl. 22

- (1) Kooptací podle předchozího ustanovení lze nahradit ve výboru nejvýše jednu třetinu míst.
- (2) Dojde-li k uvolnění většího počtu míst, než je dovoleno kooptací obsadit, zůstanou uprázdněná místa do konce funkčního období neobsazená.
- (3) Nemůže-li výbor v důsledku uprázdnění míst a nemožnosti kooptace podle předchozího odstavce vykonávat svou funkci, je povinen svolat mimořádné pracovní shromáždění k volbě nového výkonného orgánu.
- (4) O provedené kooptaci výbor neprodleně informuje výbor vyššího stupně.

čl. 23

- (1) Podrobnosti o volbách při konferenci unie a konferenci sdružení stanoví Jednací a organizační řád církve.
- (2) Podrobnosti o volbách v pracovním shromáždění sboru stanoví Církevní řád.

Hlava třetí

Jednání a rozhodování orgánů církve

čl. 24

(1) Pracovní shromáždění sboru (členské shromáždění) je obvykle oznámeno při pravidelné sobotní bohoslužbě jeden nebo dva týdny předem, nestanoví-li Církevní řád jinak a je sboru oznámeno místo a čas jeho konání.

(2) Každý sbor si stanoví kvorum, tedy počet přítomných nezbytný pro usnášeníschopnost shromáždění. Kvorum pro usnášeníschopnost konference sdružení a konference unie je 60 % oprávněných delegátů.

(3) Výbory zasedají v předem dohodnutých termínech; mimořádné svolání se děje nejvhodnějším způsobem.

(4) Jednání orgánu církve musí být svoláno, pokud o to požádá s uvedením důvodů většina jeho členů nebo výbor téhož, popřípadě vyššího stupně.

(5) Jednání výborů a členských shromáždění (pracovní shromáždění sborů) jsou neveřejná. Výbor nebo členské shromáždění může na základě svého rozhodnutí přizvat ke svému jednání další členy církve nebo jiné osoby, je-li to potřebné a vhodné.

čl. 25

(1) Orgán církve je usnášeníschopný, pokud se jeho jednání účastní většina jeho členů. Představitelé a zástupci vyšších organizačních složek, kteří jsou na jednání orgánu přítomni, se pro tento účel do počtu členů nezapočítávají, pro pracovní shromáždění sboru platí ustanovení Církevního řádu.

(2) Návrh je přijat, získá-li většinu platných hlasů.

(3) Ústava nebo vnitřní předpisy církve stanoví, v kterých případech je pro přijetí návrhu zapotřebí kvalifikované většiny.

(4) O pracovním shromáždění i o jednání výboru se pořizuje zápis, který obsahuje jména účastníků, předsedajících, místo a den zasedání, projednávané otázky a výsledky hlasování o nich.

(5) Zápis o jednání církevního orgánu musí být tomuto orgánu předložen ke schválení nejpozději na jeho následujícím zasedání.

(6) Stejnopis zápisu o zasedání orgánu církve předkládá předsedající neprodleně vyššímu výkonnému orgánu. Orgány sboru tak činí jen na vyžádání.

(7) Pro jednání pracovního shromáždění sboru platí ustanovení Církevního řádu.

čl. 26

Náprava nesprávných rozhodnutí

(1) Pracovní shromáždění vyššího stupně není nadřizeno pracovnímu shromáždění nižšího stupně ve věcech, které patří do samostatné působnosti pracovního shromáždění nižšího stupně. Jestliže se však pracovní shromáždění nižšího stupně usneslo na rozhodnutí, které odporuje právnímu předpisu, této ústavě nebo jinému závaznému vnitrocírkevnímu předpisu či rozhodnutí, pracovní shromáždění vyššího stupně takové rozhodnutí zruší.

(2) Vyšší výbor je nadřizován nižšímu výboru. V rámci svých pravomocí je oprávněn ukládat mu úkoly a kontrolovat jejich plnění. Jestliže nižší výbor přijal rozhodnutí, které odporuje právnímu předpisu, této ústavě nebo jinému závaznému vnitrocírkevnímu předpisu či rozhodnutí, vyšší výbor takové rozhodnutí zruší a podle okolností uloží nižšímu výboru věc znovu projednat nebo o ní rozhodne sám.

(3) Pro vztah mezi výborem unie a unijní radou platí ustanovení předchozího odstavce obdobně.

(4) Vyšší výbor není nadřizen pracovnímu shromáždění nižšího organizačního stupně. Zjistí-li však, že toto pracovní shromáždění přijalo rozhodnutí, které odporuje právnímu předpisu, této ústavě nebo jinému závaznému vnitrocírkevnímu předpisu či rozhodnutí, je oprávněn pozastavit jeho provádění. V takovém případě je povinen věc předložit svému nejbližšímu pracovnímu shromáždění k rozhodnutí.

Část IV.

Působnost orgánů církve

Hlava první Unie

Konference unie

čl. 27

- (1) Konference unie je nejvyšším orgánem církve.
- (2) Pravidelná konference se koná jednou za pět let a svolává ji výbor unie.
- (3) Mimořádnou konferenci svolá výbor unie,
  - a) jestliže o tom rozhodla řádná konference,
  - b) na žádost výborů dvou sdružení,
  - c) ze závažného vlastního podnětu.
- (4) Další případy svolání mimořádné konference stanoví Pracovní předpisy Generální konference Církve adventistů sedmého dne.

čl. 28

- (1) Konference unie se s právem hlasovat účastní
  - a) jeden delegát na každých 80 členů příslušného sdružení pověřený výborem sdružení,
  - b) členové výboru unie a kazatelé s pověřením k duchovenské službě,
  - c) delegáti jmenovaní výborem unie z členů církve pracujících v institucích církve,
  - d) přítomní členové výboru Generální konference Církve adventistů sedmého dne a členové výboru příslušné divize Generální konference. Jejich po-

díl na celkovém počtu k hlasování oprávněných nesmí přesáhnout 10 %.

Součet k hlasování oprávněných podle odstavce b), c) a d) nesmí přesáhnout počet delegátů určených podle odstavce a).

(4) Delegátem konference unie může být pouze člen církve, který podporuje církev a je schopen vhodným způsobem reprezentovat základní poslání církve a její zájmy a projevuje zásady křesťanské etiky.

(5) Jako pozorovatel se konference může zúčastnit také každý člen církve. Právo hlásit se o slovo a hlasovat však mají pouze řádní delegáti konference. Konference může udělit slovo i oficiálně pozvaným hostům.

čl. 29

(1) Konferenci unie předsedá a jednání řídí předseda unie nebo výborem unie pověřený kazatel s pověřením. Podrobnosti stanoví Jednací a organizační řád.

(2) Konference unie zejména:

- a) hodnotí činnost církve a jejich orgánů za uplynulé období,
- b) rozhoduje o programech a cílech na budoucí období a přijímá závazná rozhodnutí k opatření finančních prostředků pro jejich realizaci, přijímá zásadní rozhodnutí týkající se majetkové a finanční povahy na další období,
- c) přijímá a mění ústavu církve,
- d) organizuje, reorganizuje, případně rozpouští sdružení, mění jejich územní působnost a stanoví interval mezi konferencemi sdružení a délku funkčního období orgánů sdružení,

- e) přijímá dlouhodobá opatření k zajištění jednoty a čistoty víry, ke zvyšování duchovní, morální a odborné úrovně pracovníků církve, efektivity jejich služby,
- f) rozhoduje o formách a způsobech účasti církve na veřejném a společenském životě,
- g) rozhoduje o uložení kázně celému sdružení a o opravném prostředku proti rozhodnutí sdružení, jímž byla uložena kázeň celému sboru,
- h) volí na pětileté funkční období představitele unie,
- i) volí další členy výboru unie do stanoveného počtu, především z kazatelů, vedoucích oddělení a institucí církve, jakož i dalších členů, kteří nejsou zaměstnanci církve, tak aby byla přiměřeně zastoupena všechna sdružení,
- j) zřizuje a ruší oddělení unie a volí na pětileté nebo kratší období jejich vedoucí a koordinátory nebo pověřuje jmenováním vedoucích výbor unie.

Výbor unie

čl. 30

(1) Členy výboru unie jsou kromě členů zvolených konferencí unie také všichni představitelé unie a předsedové všech sdružení. Výbor unie má nejméně 15 a nejvíce 29 členů.

(2) Práva člena výboru unie mají i představitelé příslušné divize Generální konference Církve adventistů sedmého dne, pokud se osobně dostaví k jednání výboru unie a po dobu tohoto jednání. Hlasovací právo však mají jen potud, pokud jejich hlasy nepřesáhnou 10 % z počtu přítomných členů výboru unie.

(3) Řádné zasedání výboru unie svolává s dostatečným předstihem nejméně dvakrát do roka předseda nebo tajemník unie.

(4) Mimořádné zasedání musí být svoláno:

- a) na žádost nadpoloviční většiny členů výboru unie,
- b) na žádost předsedy příslušné divize Generální konference Církve adventistů sedmého dne nebo jím pověřeného zástupce,
- c) z rozhodnutí unijní rady.

čl. 31

(1) Nemůže-li zasedání výboru unie řídit předseda unie proto, že je navrženo jeho odvolání, nebo proto, že má být kooptován nový předseda, musí jej řídit představitel příslušné divize Generální konference nebo jím pověřený zástupce.

(2) Ke kooptaci nebo odvolání představitelů unie (předsedy unie, tajemníka a hospodáře) a členů výboru unie je třeba, aby se zasedání výboru unie účastnily nejméně dvě třetiny jeho členů, a k přijetí návrhu je třeba nejméně dvou třetin hlasů všech přítomných.

čl. 32

(1) V období mezi konferencemi unie vykonává funkci nejvyššího orgánu církve výbor unie a náleží mu všechny pravomoce konference unie s výjimkou:

- a) přijímání a změny ústavy,
- b) zřízení a zrušení sdružení, stanovení intervalu mezi konferencemi sdružení a délky funkčního období orgánů sdružení.

- (2) Výbor unie dále zejména:
- a) provádí usnesení konference unie,
  - b) sleduje činnost orgánů církve, přijímá opatření k odstranění zjištěných nedostatků a kontroluje jejich plnění,
  - c) ustavuje výbory, podvýbory a komise jako poradní, iniciativní a kontrolní orgány, ukládá jim úkoly a projednává jejich zprávy, jmenuje a odvolává jejich členy a určuje základní vnitřní poměry, přijímá a mění jednací řád těchto pomocných orgánů,
  - d) odvolává představitele unie,
  - e) projednává přijímání nebo propouštění zaměstnanců unie,
  - f) zřizuje, mění a ruší oddělení unie a volí na pětileté nebo kratší období jejich vedoucí nebo koordinátory nebo pověřuje jmenováním vedoucích oddělení výbor unie, dále jmenuje a odvolává jejich členy, určuje základní vnitřní poměry, přijímá a mění jejich jednací řád,
  - g) rozhoduje o návrzích výborů sdružení na přijetí, ordinaci, udělení či odnětí pověření nebo povolení k duchovenské službě,
  - h) rozhoduje o základních finančních a majetkových otázkách církve, vyhlašuje mimořádné sbírky, projednává auditorskou zprávu o hospodaření církve v minulém období, schvaluje řádnou, mimořádnou konsolidovanou účetní závěrku a v případech, kdy její vyhotovení stanoví jiný právní předpis, i mezitímní účetní závěrku, rozdělení zisku nebo jiných vlastních zdrojů a úhrady ztrát,

- i) rozhoduje o dispozicích s majetkem unie nad částku stanovenou ve Finančním řádu a uděluje souhlas k právnímu nakládání s nemovitostmi,
- j) vydává Finanční řád, kterým se stanoví pravidla finančního hospodaření církve, jejich jednotlivých organizačních složek a institucí,
- k) vydává závazné vnitrocírkevní směrnice týkající se duchovenské služby, zejména Příručku duchovenské služby,
- l) přijímá každoročně rozpočet unie a sleduje jeho plnění,
- m) projednává a odsouhlasuje každoročně zprávu auditora o hospodaření církve a vyvozuje z ní důsledky,
- n) zřizuje a ruší instituce církve, ustavuje jejich orgány, schvaluje jejich základní dokumenty, sleduje a hodnotí jejich činnost,
- o) projednává podněty a stížnosti, opravné prostředky podané členy nebo zaměstnanci unie, zřizuje komisi pro projednání takových opravných prostředků, rozhoduje o odvolání duchovenských pracovníků působících při unii proti rozhodnutí předsedy unie,
- p) zprostředkovává styk církve a jejích orgánů se zahraničními organizačními složkami Církve adventistů sedmého dne, zejména jmenuje delegáty na zasedání Generální konference Církve adventistů sedmého dne,
- q) rozhoduje o změnách územní působnosti jednotlivých sdružení,
- r) vydává Jednací a organizační řád pro konference sdružení a unie,

- s) vydává předchozí souhlas k právnímu jednání, kterým církev hodlá:
- nabýt nebo převést vlastnické právo k nemovitostem,
  - nabýt nebo převést vlastnické právo k movitým věcem, jejichž cena je vyšší než částka uvedená pro toto jednání ve Finančním řádu,
  - zatěžovat majetek, zřídit zástavní právo, věcné břemeno nebo služebnost nebo předkupní právo k majetku církve,
  - založit jinou právnickou osobu nebo získat účast v již existující právnické osobě,
  - uzavírat smlouvy o nájmu, podnájmu, úvěru nebo leasingu cizího majetku na dobu delší než 12 měsíců nebo v hodnotě vyšší než je pro toto jednání stanoveno ve Finančním řádu,
  - uzavírat smlouvy o poskytování služeb pro církve ve výši přesahující částku pro toto jednání stanovenou ve Finančním řádu,
  - k dalšímu právnímu jednání vymezenému ve Finančním řádu.

Právní jednání popsané v tomto odstavci a článku ústavy učiněné představiteli unie bez předchozího souhlasu výboru unie je neplatné.

čl. 33

Unijní rada

- (1) Unijní radu tvoří
  - a) předseda unie,
  - b) tajemník unie,
  - c) hospodář unie,
  - d) předsedové sdružení.
- (2) Předsedou unijní rady je předseda unie, tajemníkem unijní rady je tajemník unie.
- (3) Unijní rada se schází podle potřeby.
- (4) Unijní rada řídí běžnou denní činnost církve; nesnese-li věc odkladu, je unijní rada oprávněna rozhodnout i ve věcech náležejících do působnosti výboru unie.
- (5) Unijní rada však nemůže
  - a) udělit a odejmout povolení nebo pověření k duchovenské službě a udělit souhlas k ordinaci,
  - b) udělit souhlas s právním nakládáním s nemovitostmi,
  - c) přijímat a měnit vnitřní předpisy církve,
  - d) přijímat rozpočet,
  - e) rozhodovat o schválení nebo neschválení auditu,
  - f) zřídit nebo zrušit instituce církve a schvalovat jejich základní dokumenty.

Představitelé unie

čl. 34

- (1) Předsedou unie může být jen kazatel s pověřením. Předseda unie může zastupovat církev ve všech věcech uvnitř i navenek samostatně s výjimkou zastoupení církve

při právním jednání, které se týká nabytí nebo převodu a zatížení nemovitostí církve, při kterém je třeba, aby při zastoupení církve s předsedou společně jednal další představitel unie, a to buď tajemník, nebo hospodář unie.

(2) Konference může zvolit jednoho nebo více místopředsedů unie, který (nebo kteří) bude pomáhat předsedovi unie plnit určené administrativní úkoly. Místopředsedou unie může být jen kazatel s pověřením.

(3) Tajemníkem unie může být jen kazatel s pověřením. V dohodě s předsedou unie zastupuje církev ve věcech administrativních. Zastoupení církve při písemném právním jednání ve věcech administrativních navenek je tajemník oprávněn činit pouze společně s předsedou unie. Má-li tajemník jednat společně s předsedou unie, může tajemník církev zastoupit jako zmocněnec samostatně, jen byl-li předsedou unie zmocněn k právnímu jednání.

Hospodář unie odpovídá za nakládání s finančními prostředky a jinými materiálními hodnotami a v dohodě s předsedou unie zastupuje církev ve věcech hospodářských. Zastoupení církve při písemném právním jednání navenek ve věcech hospodářských je hospodář unie oprávněn činit pouze společně s předsedou unie. Má-li hospodář jednat společně s předsedou unie, může hospodář církev zastoupit jako zmocněnec samostatně, jen byl-li předsedou unie zmocněn k určitému právnímu jednání.

(4) Podrobnosti stanoví Jednací a organizační řád.

(5) Pokud se podle této ústavy nebo Finančního řádu vyžaduje pro právní jednání představitelů unie souhlas vyššího církevního orgánu – výboru unie, je představitel unie oprávněn jednat až po obdržení předchozího písemného souhlasu tohoto orgánu.

Hlava druhá Sdružení

Konference sdružení

čl. 35

- (1) Konference sdružení je nejvyšším orgánem sdružení.
- (2) Pravidelná konference sdružení se koná jedenkrát za pět let podle rozhodnutí konference unie a svolává ji výbor sdružení.
- (3) Mimořádnou konferenci svolá výbor sdružení podle rozhodnutí řádné konference sdružení, z vlastního rozhodnutí nebo na žádost:
  - a) většiny sborů,
  - b) výboru unie,
  - c) výboru příslušné divize Generální konference Církve adventistů sedmého dne.
- (4) Nesvolá-li mimořádnou konferenci výbor sdružení, ač je k tomu povinen, učiní tak výbor unie.

čl. 36

- (1) Konference sdružení se s právem hlasovat účastní:
  - a) Delegáti vybraní sbory. Jejich počet se určí podle následujícího klíče:
    - aa) sbor s počtem členů méně než 50–1 delegát.
    - ab) sbor s počtem 50 nebo více členů:
na každých plných 50 členů po 1 delegátu, na zbývajících neúplných 50 členů, pokud jejich počet přesáhne 25–1 delegát.

- b) delegáti sboru při sdružení, kteří jsou při zachování pravidla uvedeného v bodu a) pověřováni výborem sdružení,
- c) členové výboru sdružení a kazatelé s pověřením pracující ve sdružení,
- d) delegáti institucí církve spravovaných sdružením, kteří jsou delegováni výborem sdružení,
- e) předseda, tajemník a hospodář unie,
- f) k tomu pověřeni členové výboru unie,
- g) členové výboru Generální konference a členové výboru příslušné divize Generální konference Církve adventistů sedmého dne, jejich podíl na počtu k hlasování oprávněných nesmí být vyšší než 10 %.

Součet k hlasování oprávněných podle odstavce c), d), e) a f) nesmí přesáhnout počet delegátů určených podle odstavce a) a b).

(2) Delegátem konference sdružení může být pouze člen církve, který podporuje církev a je schopen vhodným způsobem reprezentovat základní poslání církve a zájmy sdružení a projevuje zásady křesťanské etiky.

(3) Jako pozorovatel se konference může zúčastnit také každý člen církve. Právo hlásit se o slovo a hlasovat však mají pouze řádní delegáti konference.

čl. 37

(1) Konferenci sdružení předsedá a jednání řídí předseda sdružení nebo jím pověřený zástupce. Podrobnosti stanoví Jednací a organizační řád.

(2) Konference sdružení zejména:

- a) hodnotí činnost sborů, sdružení, jeho výboru, představitelů sdružení, kazatelů a institucí církve zřízených sdružením za období od poslední konference a přijímá opatření k odstranění zjištěných nedostatků,
- b) hodnotí hospodaření sdružení a sborů, dodržování jejich rozpočtů, a přijímá zásadní rozhodnutí majetkové a finanční povahy na další období,
- c) přijímá opatření k zajištění jednoty a čistoty víry, k dodržování ústavy a dalších církevních předpisů, usnesení a opatření nutných pro všestranný, harmonický a rovnoměrný rozvoj všech sborů a institucí církve zřizovaných sdružením,
- d) stanoví programy a cíle práce sdružení v budoucím období a způsoby jejich zajištění,
- e) volí na další funkční období představitele a další členy výboru sdružení,
- f) zřizuje a ruší oddělení sdružení a volí na celé funkční období orgánů sdružení nebo jeho část vedoucí oddělení, nebo pověřuje výbor sdružení jejich jmenováním,
- g) hodnotí hospodaření a další činnost institucí zřízených sdružením,
- h) vyhláší mimořádné sbírky pro zajištění programů a projektů sdružení,
- i) přijímá a vylučuje sbory ze svazku sdružení církve.

Výbor sdružení

čl. 38

(1) Členy výboru sdružení jsou představitelé sdružení a dalších 4 až 14 členů volených konferencí sdružení.

(2) Právo hlasovat při jednání výboru sdružení má i představitel unie, příslušné divize a Generální konference Církve adventistů sedmého dne, pokud se osobně dostaví k jednání výboru sdružení a po dobu tohoto jednání. Hlasovat mohou i další takoví představitelé za stejných podmínek, ovšem jen tehdy, jestliže jejich hlasy nepřesáhnou 10 % z počtu přítomných členů výboru sdružení.

(3) Řádná zasedání výboru sdružení svolává předseda sdružení nebo tajemník sdružení nejméně čtyřikrát do roka.

(4) Mimořádné zasedání výboru sdružení musí být svoláno:

- a) na žádost nadpoloviční většiny členů výboru sdružení,
- b) na žádost výboru unie nebo unijní rady,
- c) na žádost většiny sborů daného sdružení.

(5) Nemůže-li zasedání výboru sdružení řídit předseda sdružení proto, že je navrženo jeho odvolání, nebo proto, že má být kooptován nový předseda, musí jej řídit předseda unie nebo jím pověřený zástupce.

(6) Ke kooptaci nebo odvolání předsedy sdružení, tajemníka a hospodáře sdružení, jakož i odvolání členů výboru sdružení je třeba, aby se zasedání výboru sdružení účastnily nejméně dvě třetiny jeho členů, a k přijetí návrhu je třeba nejméně dvou třetin hlasů všech přítomných.

čl. 39

(1) V období mezi konferencemi sdružení vykonává funkci nejvyššího orgánu sdružení výbor sdružení

(2) Výbor sdružení zejména:

- a) provádí a zajišťuje provádění úkolů, které vplynuly z konference sdružení,
- b) dohlíží na činnost, věroučnou čistotu a mravní úroveň členů, kazatelů a dalších zaměstnanců, jakož i institucí církve, které sdružení zřídilo, odstraňuje a ukládá odstraňovat zjištěné nedostatky,
- c) průběžně sleduje duchovní úroveň, vnitřní život a činnost jednotlivých sborů,
- d) kontroluje činnost sborů ve věcech hospodářských a finančních, sleduje využívání majetku sdružení a majetku sborů,
- e) projednává v souladu s vnitřními předpisy církve podněty a stížnosti učiněné členy nebo zaměstnanci sdružení, rozhoduje o odvoláních členů proti rozhodnutím výborů sborů včetně rozhodování o opravných prostředcích ve věcech disciplinárních a kárných, pokud jde o rozhodnutí sborů, může jmenovat mediační komisi, která by projednávala odvolání členů proti rozhodnutí orgánů církve,
- f) zřizuje, mění a ruší oddělení sdružení a volí na pětileté nebo kratší období jejich vedoucího nebo výbor, přijímá a mění jejich jednací řád,
- g) posuzuje přijímání nebo propouštění zaměstnanců sdružení, rozhoduje podle Příručky duchovenské služby o věcech týkajících se pracovního nebo služebního poměru duchovních, pokud příručka

nezakládá pravomoc jiného orgánu k vyřízení, projednává opravné prostředky duchovních směřující proti rozhodnutí předsedy sdružení ve věcech pracovního nebo služebního poměru,

- h) vyjadřuje se k návrhům na ordinaci, udělení či odnětí povolení nebo pověření k duchovenské službě nebo propuštění ze zaměstnaneckého poměru,
- i) přijímá každoročně rozpočet sdružení, odpovídá za hospodaření podle něj, kontroluje jeho plnění, rozhoduje o nakládání s peněžními a jinými prostředky sdružení, každoročně projednává zprávu auditora o hospodaření sdružení za minulé období a vyvozuje z ní důsledky, schvaluje řádnou, mimořádnou konsolidovanou účetní závěrku a v případech, kdy její vyhotovení stanoví jiný právní předpis, i mezitímní účetní závěrku, rozdělení zisku nebo jiných vlastních zdrojů a úhrady ztrát,
- j) pověřuje delegáty na konferenci unie, případně na jiné akce organizované unií,
- k) zajišťuje školení a vzdělávání starších sborů, vedoucích sborů a skupin a dalších činovníků sborů,
- l) s předchozím souhlasem výboru unie zřizuje a ruší instituce církve, vydává jejich základní dokumenty, hodnotí jejich hospodaření a další činnost, jmenuje a odvolává jejich vedoucí a ukládá jim opatření na odstranění zjištěných nedostatků.

čl. 40

Představitelé sdružení

(1) Předsedou sdružení může být jen kazatel s pověřením. Zastupuje sdružení při právním jednání uvnitř církve i navenek ve všech věcech, které náleží do působnosti sdružení samostatně s výjimkou právního jednání, které se týká nabytí nebo převodu a zatížení nemovitostí patřících sdružení, při kterém je třeba, aby s předsedou sdružení společně jednal další představitel sdružení, a to buď tajemník sdružení, nebo hospodář sdružení.

(2) Tajemníkem sdružení může být jen kazatel s pověřením. V dohodě s předsedou zastupuje sdružení při právním jednání ve věcech administrativních. V nepřítomnosti předsedy sdružení předsedu zastupuje. Omezení právního jednání předsedy dle odst. 1 tohoto článku platí pro tajemníka sdružení obdobně.

(3) Hospodář sdružení odpovídá za nakládání s finančními prostředky a jinými materiálními hodnotami a v dohodě s předsedou sdružení zastupuje sdružení při právním jednání ve věcech hospodářských.

(4) Pokud se podle této ústavy nebo Finančního řádu vyžaduje pro právní jednání představitelů sdružení souhlas vyššího církevního orgánu – výboru sdružení, je představitel sdružení oprávněn právně jednat až po obdržení předchozího písemného souhlasu tohoto orgánu.

(5) Tajemníkem a hospodářem sdružení může být současně jedna osoba.

Hlava třetí

Sbor

čl. 41

(1) Sbor je základní organizační složkou církve na určeném území. Sbor tvoří nejméně 20 členů církve, pokud při zřízení sboru nebylo stanoveno jinak. V případě, že počet členů poklesne pod 12, je orgán k tomu příslušný dle ustanovení vnitřních předpisů církve oprávněn rozhodnout o rozpuštění sboru v souladu s čl. 47 odst. 1 této ústavy. Právo členů rozpuštěného sboru vytvořit skupinu dle čl. 41 odst. 6 tím není dotčeno.

(2) Výbor sdružení může soustředit sbory v oblasti své územní působnosti do okrsků.

(3) V čele okrsku je kazatel s pověřením, jehož úkolem je zejména koordinovat činnost sborů v okrsku a jejich kazatelů a působit k provádění programů a projektů stanovených pro okrsek orgány sdružení.

(4) Úkolem sboru je plnit základní poslání a cíle církve na vymezeném území, především uspokojovat náboženské potřeby členů církve, propagovat prakticky prožívané biblické zásady víry, propagovat a realizovat zásady evangelia, které harmonicky rozvíjejí lidskou osobnost duchovně, duševně, tělesně i společensky.

(5) K tomu sbor organizuje a koná bohoslužby, modlitební shromáždění, kázání Božího slova, vysluhování církevních obřadů, evangelizační přednášky, shromáždění a programy, přednášky a programy s náměty zdravotně-osvětovými, etickými, týkajícími se společenského a rodinného života, výchovy dětí, všestranného rozvoje lidské osobnosti, svolává porady sboru a jeho orgánů a koná další činnost v souladu s posláním a cíli církve.

(6) Společenství členů církve, která nemohou vytvořit vlastní organizaci (sbor), tvoří skupiny, které nejsou organizačními jednotkami církve; tvoří součást některého sboru. Skupinu vede vedoucí skupiny jmenovaný výborem sboru.

(7) Pro členy církve, kteří ze závažných důvodů nemohou být členy některého místního sboru nebo skupiny, může výbor sdružení zřídit sbor při sdružení.

(8) Podrobnosti o členství ve sboru, úkolech a práci sboru, úkolech a organizaci sborového shromáždění, o práci výboru sboru a jeho představitelů, o volbách a hospodaření sboru stanoví Církevní řád.

Část V.

Hospodaření církve a jeho kontrola

čl. 42

Základní ustanovení

- (1) Zdrojem finančních příjmů církve jsou zejména:
  - a) desátky, osobní dary a příspěvky členů,
  - b) příspěvky, dary, dědictví, odkazy, dotace a subvence od fyzických a právnických osob z tuzemska i ze zahraničí,
  - c) výnosy pravidelných i mimořádných účelových sbírek uvnitř církve i mimo ni,
  - d) dotace a příspěvky Generální konference, příslušné divize Generální konference, případně sesterských zahraničních organizací a institucí Církve adventistů sedmého dne,
  - e) výnosy, hospodářské přebytky nebo zisk institucí církve.
- (2) Všechny organizační složky církve hospodaří s přijatými prostředky v souladu s právním řádem státu, podle předem schváleného rozpočtu a v souladu s Finančním řádem církve.
- (3) Desátky musí být podle zásady přijaté církví používány pro zvěstování evangelia. Účelové sbírky a dary musí být použity k účelu, pro který byly sbírány nebo podle určení dárce.
- (4) Účty církve musí být vedeny u spolehlivých peněžních ústavů na jméno církve a právo disponovat s nimi mají jen osoby výslovně určené výkonným orgánem.
- (5) Každá organizační složka je povinna vést pečlivě účetnictví podle právních předpisů, předkládat podle vnitř-

ních předpisů církve zprávy a výkazy o svém hospodaření a sdělovat další údaje potřebné k prověření správnosti hospodaření.

čl. 43

Hospodaření sboru

- (1) Základním zdrojem příjmů sboru je hlavní sbírka v rámci bohoslužby s kázáním v sobotu dopoledne a účelové sbírky a dary určené sboru.
- (2) Příspěvky a dary určené vyšším organizačním složkám církve včetně desátků sbor odesílá na účty sdružení nebo unie.
- (3) Podrobnosti o hospodaření sboru stanoví Církevní řád a Finanční řád.

čl. 44

Hospodaření sdružení

- (1) Sdružení přijímá desátky, dary, účelové sbírky a příspěvky od sborů a členů podle stanoveného územního členění a další dary, výnosy a finanční prostředky, které jsou mu určeny.
- (2) Sdružení odesílá na účty unie Finančním řádem stanovený podíl z desátků, účelové sbírky a příspěvky určené vyšším organizačním složkám církve nebo institucím církve.

čl. 45

Kontrola hospodaření

- (1) Hospodaření unie podléhá každoroční pravidelné nezávislé a odborné kontrole, kterou provádí auditor určený příslušnou divizí Generální konference Církve adventistů

sedmého dne. Takovému auditu podléhá také hospodaření sdružení a institucí církve. Ve sdruženích a jimi zřízených institucích může provádět audit i auditor určený výborem unie.

(2) Zpráva o provedeném auditu a doporučení auditora mají závazný charakter. Představitelé organizační složky církve s nimi musí seznámit členy výkonného orgánu a jsou do 60 dnů od předložení zprávy povinni sdělit nadřízenému výkonnému orgánu, jaká opatření byla přijata a provedena k nápravě zjištěných nedostatků.

(3) Hospodář sdružení je povinen provádět nebo zajistit provedení každoroční kontroly hospodaření jednotlivých sborů.

(4) Každé pracovní shromáždění má právo zvolit také revizní komisi nebo určit revizory, kteří provedou nezávislou revizi hospodaření příslušné organizační složky církve.

Část VI. Právní poměry církve

čl. 46

- (1) Způsobilost mít práva a povinnosti mají v plném rozsahu církev (unie) a každé sdružení. Církev i každé sdružení mají také neomezenou způsobilost nabývat svými úkony práv a zavazovat se.
- (2) Sbor je oprávněn vlastními úkony nabývat práv a zavazovat se v rozsahu delegovaném sdružením. Nemůže však nabývat, prodávat, darovat, zatěžovat, pronajímat nemovitosti nebo jakkoli jinak s nimi právně disponovat.
- (3) Statutárním orgánem církve jsou představitelé unie, kteří jsou oprávněni zastupovat církev v rozsahu stanoveném v ustanovení v čl. 34 této ústavy, statutárním orgánem sdružení jsou představitelé sdružení, kteří jsou oprávněni zastupovat církev v rozsahu stanoveném v ustanovení v čl. 40 této ústavy. Představitelé unie ani představitelé sdružení netvoří kolektivní orgán.
- (4) Jménem sboru jsou oprávněni jednat kazatel a starší nebo vedoucí sboru.
- (5) Podpisové právo za sbor mají kazatel a starší (vedoucí) sboru společně.
- (6) Kdo za církev (unii), sdružení nebo sbor podepisuje, připojí k jejímu názvu svůj podpis, údaj o své funkci nebo o svém pracovním zařazení. Za sdružení podepisuje dokumenty předseda nebo na základě jeho pověření tajemník nebo hospodář.

čl. 47

(1) Při rozpuštění některého sboru nebo při vyloučení všech jeho členů z církve přechází veškerý majetek tohoto sboru a všechna jeho práva a závazky ke dni rozpuštění sboru nebo vyloučení všech jeho členů z církve na místně příslušné sdružení, které je právním nástupcem, ledaže orgán, který rozhodl o rozpuštění sboru nebo vyloučení jeho členů, o takovém majetku, právech či závazcích učinil výslovně jiné opatření.

(2) Při zániku některého sdružení přechází okamžikem tohoto zániku veškerý majetek tohoto sdružení a všechna jeho práva a závazky na církev, která je právním nástupcem, ledaže orgán, který o zániku sdružení rozhodl, o tomto majetku, právech či závazcích učinil výslovně jiné opatření. Výbor unie při zániku sdružení zpravidla jmenuje likvidátora a uloží mu vypořádat veškerá práva a závazky zaniklého sdružení.

(3) O zániku církve jako celku musí rozhodnout konference unie a takový návrh musí být přijat nejméně dvoutřetinovou většinou všech zaregistrovaných delegátů. V takovém případě současně konference jmenuje likvidátora a rozhodne o tom, k jakým účelům má být užit likvidační zůstatek. O archiváliích, záznamech a dokumentech rozhodne likvidátor v dohodě s představiteli Generální konference Církve adventistů sedmého dne, orgánem státní památkové péče a orgánem státní archivní správy.

Část VII. Závěrečná ustanovení

čl. 48

(1) Všechny řády, příručky, směrnice, usnesení a jiné vnitřní předpisy církve musí být v souladu s touto ústavou, Církevním řádem a Pracovními předpisy Generální konference Církve adventistů sedmého dne.

(2) Závazný výklad této ústavy provádí výbor unie.

čl. 49

Pro přijetí této ústavy, jejích změn a doplňků je zapotřebí nejméně dvoutřetinové většiny všech zaregistrovaných delegátů.

čl. 50

Tato ústava byla přijata konferencí Česko-Slovenské unie Církve adventistů sedmého dne 25. dubna 1995 a registrována Ministerstvem kultury České republiky 13. 2. 1996 pod č. j. 221/96.

Změny ústavy byly přijaty konferencí Česko-Slovenské unie Církve adventistů sedmého dne 11. května 2014 a konferencí Česko-Slovenské unie Církve adventistů sedmého dne 24. března 2019.

Příloha č. 1

Základní věroučné výroky Církve adventistů sedmého dne

Adventisté sedmého dne přijímají Bibli za své jediné vyznání víry a z ní odvozují základní věroučné články. Dále uvedené věroučné výroky jsou výrazem toho, jak církev učení Písma chápe a vyjadřuje. K revizi těchto výroků může dojít při zasedání Generální konference, když církev pod vedením Ducha svatého dospěje k plnějším pochopení Písma nebo nalezne výstižnější výrazy k vyjádření toho, co učí svaté Boží slovo.

1. Písmo svaté

Písmo svaté, Starý i Nový zákon, je psané Boží slovo, které bylo dáno Boží inspirací. Inspirovaní autoři mluvili a psali pod vlivem Ducha svatého. V tomto slově Bůh svěřil lidstvu poznání nezbytné ke spasení. Písmo svaté je nejvyšším, autoritativním a neomylným zjevením Boží vůle. Je měřítkem charakteru, zkušebním kamenem zkušeností, autoritativním základem učení a spolehlivým záznamem Božích činů v dějinách. (Ž 119,105; Př 30,5.6; Iz 8,20; J 17,17; 1Te 2,13; 2Tm 3,16.17; Žd 4,12; 2Pt 1,20.21)

2. Trojjediný Bůh

Bůh je jeden: Otec, Syn a Duch svatý; jednota tří osob od věčnosti. Bůh je nesmrtelný, všemohoucí, vševědoucí, svrchovaný a všudypřítomný. Je nekonečný a přesahuje lidské chápání. Přesto však je znám prostřednictvím svého zjevení. Bohu, který je láska, patří navždy věčná úcta, sláva i služba všeho tvorstva. (Gn 1,26; Dt 6,4; Iz 6,8; Mt 28,19; J 3,16; 2K 1,21.22; 13,13; Ef 4,4–6; 1Pt 1,2)

3. Otec

Bůh, věčný Otec, je Stvořitel, Původce, Udržovatel a srchovaný Vládce celého stvoření. Je spravedlivý a svatý, milosrdný a milostivý, dlouhoshovívající a hojný v neochvějné lásce a věrnosti. Moc a vlastnosti projevené v Synu a v Duchu svatém jsou rovněž ty, které má Otec. (Gn 1,1; Dt 4,35; Ž 110,1; J 3,16; 14,9; 1K 15,28; 1Tm 1,17; 1J 4,8; Zj 4,11)

4. Syn

Bůh, věčný Syn, se stal člověkem v Ježíši Kristu. Skrze něj byly stvořeny všechny věci, zjeven Boží charakter, uskutečnilo se spasení lidstva a svět je jím souzen. Věčný pravý Bůh se v Ježíši Kristu stal také pravým člověkem. Počat z Ducha svatého, narodil se z Marie, panny. Žil a byl pokoušen jako člověk, a přesto byl dokonalým ztělesněním Boží spravedlnosti a lásky. Svými zázraky projevil Boží moc a prokázal, že je Boží zaslíbený Mesiáš. Dobrovolně trpěl a místo nás zemřel na kříži za naše hříchy. Vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa a slouží v nebeské svatyni v náš prospěch. Znovu přijde v slávě, aby provždy vysvobodil svůj lid a obnovil všechny věci. (Iz 53,4–6; Da 9,25–27; L 1,35; J 1,1–3.14; 5,22; 10,30; 14,1–3.9.13; Ř 6,23; 1K 15,3.4; 2K 3,18; 5,17–19; Fp 2,5–11; Ko 1,15–19; Žd 2,9–18; 8,1.2)

5. Duch svatý

Bůh, věčný Duch, spolupůsobil s Otcem a Synem při stvoření, vtělení a vykoupení. Duch svatý je osobou, stejně tak jako jimi jsou Otec a Syn. Inspiroval pisatele Bible. Naplňoval Kristův život mocí. Zve a přesvědčuje lidi. Ty, kteří ho poslechnou, obnovuje a proměňuje k Božím obrazu.

Poslán Otcem a Synem, aby byl vždy s Božími dětmi, obdarovává církev duchovními dary, zmocňuje ji k vydávání svědectví o Kristu a v souladu s Písmem ji uvádí do veškeré pravdy. (Gn 1,1.2; 2S 23,2; Ž 51,11; Iz 61,1; L 1,35; 4,18; J 14,16–18.26; 15,26; 16,7–13; Sk 1,8; 5,3; 10,38; Ř 5,5; 1K 12,7–11; 2K 3,18; 2Pt 1,21)

6. Stvoření

Bůh zjevil v Písmu spolehlivou a historickou zprávu o své stvořitelské činnosti. Stvořil vesmír a v nedávném šesti-denním stvoření učinil „nebe, zemi, moře i všechno, co je v nich, a odpočinul sedmého dne“. Tak ustanovil sobotu jako trvalý památník svého díla vykonaného a dokončeného v průběhu šesti doslovných dnů, které společně se sobotou představovaly stejnou jednotku času, jaká je dnes nazývána týdnem. První muž a žena byli učiněni k Božímu obrazu jako vrcholné dílo stvoření. Obdrželi vládu nad světem a zodpovědnost pečovat o něj. Svět byl po dokončeném stvoření „velmi dobrý“ a zvěstoval Boží slávu. (Gn 1; 2; 5; 11; Ex 20,8–11; Ž 19,2–7; 33,6.9; 104; Iz 45,12.18; Sk 17,24; Ko 1,16; Žd 1,2; 11,3; Zj 10,6; 14,7)

7. Přirozenost člověka

Muž a žena byli stvořeni k Božímu obrazu, vybaveni individualitou a schopností svobodně myslet a jednat. I když byli stvořeni jako svobodné bytosti, jsou závislí na Bohu životem, dýcháním a vším ostatním. Každý člověk je nedělitelnou jednotou tělesných, duchovních a duševních projevů. Když naši první rodiče neuposlechli Boha, popřeli svou závislost na něm, a ztratili tím své vznešené postavení. Boží obraz v nich byl porušen a oni se stali kořistí smrti. Jejich potomci dědí tuto padlou přirozenost s jejími následky, rodí se se slabostmi a náklonnostmi

ke zlému. Bůh však v Kristu smířil svět se sebou a svým Duchem obnovuje ve smrtelných lidech činících pokání obraz jejich Tvůrce. Stvoření k Boží slávě jsou povoláni milovat Boha, milovat se navzájem a starat se o své životní prostředí. (Gn 1,26–28; 2,7.15; 3; Ž 8,4–8; 51,5.10; 58,3; Jr 17,9; Sk 17,24–28; Ř 5,12–17; 2K 5,19.20; Ef 2,3; 1J 3,4; 4,7.8.11.20)

8. Velký spor

Celé lidstvo je vtaženo do velkého sporu mezi Kristem a satanem, v němž jde o Boží charakter, Boží zákon a Boží svrchovanou vládu nad vesmírem. Tento spor začal v nebi, když se jedna ze stvořených bytostí, obdařená možností volby, začala povyšovat. Stala se satanem, Božím odpůrcem, který do odboje strhl část andělů. Svedl Adama a Evu do hříchu, a tím uvedl ducha vzpoury na naši zemi. Hřích znetvořil Boží obraz v lidech, narušil pořádek ve stvořeném světě a zapříčinil zkázu celé země potopou, jak to představuje historická zpráva v Genesis 1–11. Celé tvorstvo pozoruje náš svět, který se stal jevištěm vesmírného sporu, na jehož konci bude Bůh lásky obhájen. Na pomoc v tomto sporu posílá Kristus svému lidu Ducha svatého a věrné anděly, kteří mají věřící vést, chránit a podporovat na cestě spasení. (Gn 3; 6–8; Jb 1,6–12; Iz 14,12–14; Ez 28,12–18; Ř 1,19–32; 3,4; 5,12–21; 8,19–22; 1K 4,9; Žd 1,14; 1Pt 5,8; 2Pt 3,6; Zj 12,4–9)

9. Kristův život, smrt a zmrtvýchvstání

Jediný smířující prostředek za lidský hřích Bůh poskytl v Kristově životě dokonalé poslušnosti Boží vůli, v jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání. Ti, kteří vírou přijímají toto smíření, mohou mít věčný život a celé tvorstvo může lépe chápat nekonečnou a svatou lásku Stvořitele.

Toto dokonalé smíření obhájí spravedlnost Božího zákona a milostivost Božího charakteru, protože odsuzuje náš hřích a poskytuje nám odpuštění. Kristova smrt je zástupná a očisťující, smiřující a proměňující. Kristovo zmrtvýchvstání v těle zvěstuje Boží vítězství nad mocnostmi zla a těm, kteří smíření přijímají, zaručuje konečné vítězství nad hříchem a smrtí. Vyhláší vládu Ježíše Krista, před kterým se skloní každé koleno na nebi i na zemi. (Gn 3,15; Ž 22,1; Iz 53; J 3,16; 14,30; Ř 1,4; 3,25; 4,25; 8,3.4; 1K 15,3.4.20–22; 2K 5,14.15.19–21; Fp 2,6–11; Ko 2,15; 1Pt 2,21.22; 1J 2,2; 4,10)

10. Zkušnost spasení

Z nekonečné lásky a milosrdenství Bůh kvůli nám ztotožnil s hříchem Krista, který hřích nepoznal, abychom se v něm směli stát před Bohem spravedlivými. Pod vlivem Ducha svatého si uvědomujeme svou ubohost, uznáváme svou hříšnost, litujeme svých přestoupení a věříme v Ježíše jako Spasitele a Pána, jako zástupce i vzor. Tato zachraňující víra vzniká působením Boží moci prostřednictvím Písma a je darem Boží milosti. Skrze Krista jsme ospravedlněni, přijati za Boží syny a Boží dcery a vysvobozeni z nadvlády hříchu. Skrze Ducha jsme znovuzrozeni a posvěceni. Duch obnovuje naši mysl, do našeho srdce vpisuje Boží zákon lásky a dává nám moc žít svatým životem. Zůstáváme-li v něm, stáváme se účastníky Božské přirozenosti a máme jistotu spasení nyní i na soudu. (Gn 3,15; Iz 45,22; 53; Jr 31,31–34; Ez 33,11; 36,25–27; Abk 2,4; Mk 9,23.24; J 3,3–8.16; 16,8; Ř 3,21–26; 5,6–10; 8,1–4.14–17; 10,17; 12,2; 2K 5,17–21; Ga 1,4; 3,13.14.26; 4,4–7; Ef 2,4–10; Ko 1,13.14; Tt 3,3–7; Žd 8,7–12; 1Pt 1,23; 2,21.22; 2Pt 1,3.4; Zj 13,8)

11. Růst v Kristu

Svojí smrtí na kříži Ježíš zvítězil nad mocnostmi zla. Jako ten, kdo během své pozemské služby přemáhal demony, zlomil jejich moc a zpečetil jejich konečný osud. V Ježíšově vítězství spočívá i naše vítězství nad mocnostmi zla, které se nás pokouší stále ovládat, i když s Kristem žijeme v pokoji, v radosti a v jistotě jeho lásky. Nyní nás posiluje Duch svatý, který v nás přebývá. Trvalé odevzdávání Ježíši jako Pánu a Spasiteli nás osvobozuje od břemen minulých hříchů. Nežijeme už v temnotách, ve strachu ze zlých mocností, v nevědomosti a bezsmyslnosti dřívějšího života. Ježíš, který nás vysvobodil, nás povolává, abychom neustále rostli v podobu jeho povahy, abychom s ním denně udržovali spojení v modlitbách, abychom se sytili jeho slovem, abychom hluboce uvažovali o jeho slovu a o jeho mocné péči, abychom ho chválili písněmi při společných bohoslužbách a abychom se zapojili do misijního úkolu svěřeného církvi. Jsme také povoláni následovat Kristův příklad v soucitné službě naplňování tělesných, duševních, společenských, emočních a duchovních potřeb lidí. Když se budeme věnovat službě lásky těm, kdo žijí kolem nás, a budeme svědky o jeho spasení, jeho neustálá přítomnost skrze Ducha svatého promění každý okamžik a každý úkol v duchovní zkušenost. (1Pa 29,11; Ž 1,1.2; 23,4; 77,11.12; Mt 20,25–28; 25,31–46; L 10,17–20; J 20,21; Ř 8,38.39; 2K 3,17.18; Ga 5,22–25; Ef 5,19.20; 6,12–18; Fp 3,7–14; Ko 1,13.14; 2,6.14.15; 1Te 5,16–18.23; Žd 10,25; Jk 1,27; 2Pt 2,9; 3,18; 1J 4,4)

12. Církev

Církev je společenství věřících, kteří vyznávají Ježíše jako Pána a Spasitele. V návaznosti na starozákonní Boží lid jsme povoláni ze světa k společné bohoslužbě, k vzájemnému

společenství, k vzdělávání se v Božím slově, k slavení Večeře Páně, k službě lidstvu a k světoširému zvěstování evangelia. Církev přijímá svou autoritu od Krista, který je vtěleným Slovem, zjeveným v Písmu. Církev je Boží rodina; její členové, které Bůh přijal za své děti, žijí na základě nové smlouvy. Církev je společenství víry, Kristovo tělo, jehož hlavou je sám Ježíš Kristus. Církev je nevěsta, za kterou Kristus zemřel, aby ji mohl posvětit a očistit. Až se vrátí jako Vítěz, budou před něj postaveni věrní všech věků, které vykoupil svou krví. Bude to slavná církev bez vady a vrásky, svatá a bez úhony. (Gn 12,1–3; Ex 19,3–7; Mt 16,13–20; 18,18; 28,19.20; Sk 2,38–42; 7,38; 1K 1,2; Ef 1,22.23; 2,19–22; 3,8–11; 5,23–27; Ko 1,17.18; 1Pt 2,9)

13. Ostatek a jeho poslání

Univerzální církev tvoří všichni ti, kteří skutečně věří v Krista. V posledních dnech, v čase rozsáhlého odpadnutí, byl ostatek církve povolán zachovávat Boží příkázání a víru Ježíšovu. Tento ostatek oznamuje příchod hodiny soudu, zvěstuje, že spasení je možné jen v Ježíši Kristu, a hlásá blízkost jeho druhého příchodu. Toto zvěstování symbolizují tři andělé ze 14. kapitoly knihy Zjevení. Současně probíhá v nebi soud a na zemi je výsledkem zvěstování pokání a náprava. Každý věřící je povolán k osobní účasti na tomto světoširém svědectví. (Da 7,9–14; Iz 1,9; 11,11; Jr 23,3; Mi 2,12; 2K 5,10; 1Pt 1,16–19; 4,17; 2Pt 3,10–14; Ju 3,14; Zj 12,17; 14,6–12; 18,1–4)

14. Jednota Kristova těla

Církev je jedno tělo s mnoha údy, které Bůh povolává z každého národa, pokolení, jazyku a lidu. V Kristu jsme nové stvoření. Nesmí nás dělit rasové, kulturní, vzdělanostní a národnostní rozdíly nebo rozdíly mezi urozenými a ní-

kými, bohatými a chudými, mezi mužem a ženou. Všichni jsme si rovni v Kristu, který nás jedním Duchem spojil se sebou a jednoho s druhým; nestranně a bez výhrad si máme navzájem sloužit. Díky zjevení Ježíše Krista v Písmu máme podíl na stejné víře a naději a hlásáme všem jednotné svědectví. Tato jednota má svůj zdroj v jednotě trojjediného Boha, který nás přijal za své děti. (Ž 133,1; Mt 28,19.20; J 17,20–23; Sk 17,26.27; Ř 12,4.5; 1K 12,12–14; 2K 5,16.17; Ga 3,27.29; Ef 2,13–16; 4,3–6.11–16; Ko 3,10–15)

15. Křest

Křtem vyznáváme svou víru v smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista a svědčíme, že jsme zemřeli hříchu a chceme žít novým životem. Takto uznáváme Krista za Pána a Spasitele, stáváme se jeho lidem a jsme přijati za členy jeho církve. Křest je symbolem našeho spojení s Kristem, odpuštění našich hříchů i toho, že jsme přijali Ducha svatého. Je potvrzením víry v Ježíše Krista, jakož i znamením pokání, a koná se ponořením do vody. Křest následuje po důkladném vyučování z Bible a přijetí jejího učení. (Mt 28,19.20; Sk 2,38; 16,30–33; 22,16; Ř 6,1–6; Ga 3,27; Ko 2,12.13)

16. Večeře Páně

Večeře Páně je účastí na symbolech Ježíšova těla a krve jako vyjádření víry v něho, našeho Pána a Spasitele. V tomto prožitku společenství je přítomen Kristus, který se setkává se svým lidem a posiluje ho. Svou účastí radostně zvěstujeme význam Kristovy smrti, dokud nepřijde. Příprava na tuto večeři zahrnuje zkoumání vlastního svědomí, pokání a vyznání hříchů. Kristus ustanovil umývání nohou jako symbol nového očištění a výraz ochoty vzájemně si sloužit v křesťanské pokoře a sjednotit svá srdce v lásce. Večeře Páně se smějí zúčastnit všichni věřící křesťané.

(Mt 26,17–30; J 6,48–63; 13,1–17; 1K 10,16.17; 11,23–30; Zj 3,20)

17. Duchovní dary a služebnosti

Bůh uděluje všem členům církve v každé době duchovní dary, které má každý člen s láskou použít ve službě pro společné dobro církve a lidstva. Působením Ducha svatého, který obdarovává každého člena podle své vůle, projevují se tyto dary ve schopnostech i služebnostech, které církev potřebuje pro splnění Bohem určených povinností. Podle Písma patří mezi dary Ducha: víra, uzdravování, prorocství, zvěstování, vyučování, spravování, smiřování, milosrdenství, sebeobětavá služba, laskavá ochota pomáhat lidem a povzbuzovat je. Některé členy církve Bůh povolal a Duchem uschoptil pro splnění pastoračních, evangelizačních a učitelských úkolů, potřebných pro přípravu členů k službě, pro vzdělání církve k duchovní zralosti, k podpoře jednoty víry a poznání Boha. Používají-li členové tyto dary jako věrní hospodáři rozmanité milosti Boží, je církev chráněna před ničivým vlivem falešného učení, roste Božím růstem a buduje se ve víře a lásce. (Sk 6,1–7; Ř 12,4–8; 1K 12,9–11.27.28; Ef 4,8.11–16; 1Tm 3,1–13; 1Pt 4,10.11)

18. Dar prorocství

Písmo dosvědčuje, že jedním z darů Ducha svatého je dar prorocství. Tento dar je příznačný pro církev ostatku a věříme, že se projevil v díle Ellen G. Whiteové. Její spisy promlouvají s prorockou autoritou a jsou církvi pomocí, usměrněním, poučením i napomenutím. Jasně též potvrzují, že Písmo je měřítkem, kterým je třeba posuzovat každé učení i každou zkušenost. (Nu 12,6; 2Pa 20,20; Am 3,7;

Jl 2,28.29; Sk 2,14–21; 2Tm 3,16.17; Žd 1,1–3; Zj 12,17; 19,10; 22,8.9)

19. Boží zákon

Velké zásady Božího zákona jsou vyjádřeny v Desateru a Ježíš Kristus je představil svým životem. Vyjadřují Boží lásku, vůli a úmysly týkající se lidského chování a vztahů; jsou závazné pro všechny lidi v každé době. Tyto příkazy jsou základem Boží smlouvy s jeho lidem i měřítkem na Božím soudu. Působením Ducha svatého odhalují hřích a probouzejí vědomí potřeby Spasitele. Spasení je pouze z milosti, ne ze skutků, jeho ovocem je poslušnost přikázání. Tato poslušnost rozvíjí křesťanský charakter a dává vnitřní uspokojení. Je svědectvím naší lásky k Pánu a našeho zájmu o naše bližní. Poslušnost víry dokazuje Kristovu moc proměnit život a tím umocňuje křesťanské svědectví. (Ex 20,1–17; Dt 28,1–14; Ž 19,8–15; 40,8.9; Mt 5,17–20; 22,36–40; J 14,15; 15,7–10; Ř 8,3.4; Ef 2,8–10; Žd 8,8–10; 1J 2,3; 5,3; Zj 12,17; 14,12)

20. Sobota

Milostivý Stvořitel po šesti stvořitelských dnech odpočinul sedmého dne a ustanovil sobotu pro všechny lidi jako památku stvoření. Čtvrté přikázání Božího nezměnitelného zákona vyžaduje zachovávání sedmého dne jako dne odpočinku, bohoslužby a služby v souladu s učením a konáním Ježíše Krista, Pána soboty. Sobota je dnem radostného společenství s Bohem a mezi věřícími navzájem. Je symbolem našeho vykoupení v Kristu, znamením našeho posvěcení, znakem naší oddanosti Bohu i předzvěstí věčné budoucnosti v Božím království. Sobota je trvalým znamením věčné smlouvy mezi Bohem a jeho lidem. Radostné zachovávání tohoto posvátného času od večera do večera (od západu

do západu slunce) je oslavou Boha a jeho stvořitelských i vykupitelských činů. (Gn 2,1–3; Ex 20,8–11; 31,13–17; Lv 23,32; Dt 5,12–15; Iz 56,5.6; 58,13.14; Ez 20,12.20; Mt 12,1–12; Mk 1,32; L 4,16; Žd 4,1–11)

21. Křesťanské správcovství

Jsme Božími správci; Bůh nám svěřil čas i příležitosti, schopnosti i majetek, dary země i přírodní zdroje. Jsme Bohu zodpovědni za jejich správné užívání. Boží vlastnictví uznáváme věrnou službou Bohu a bližním, odevzdáváním desátků a dobrovolných darů pro zvěstování evangelia a pro podporu a rozvoj církve. Křesťanské správcovství je přednost, kterou nám Bůh daroval, abychom rostli v lásce a vítězili nad sobectvím a lakomstvím. Křesťané mají radost, když mají jiní prospěch z jejich věrného hospodaření. (Gn 1,26–28; 2,15; 1Pa 29,14; Ag 1,3–11; Mal 3,8–12; Mt 23,23; Ř 15,26.27; 1K 9,9–14; 2K 8,1–15; 9,7)

22. Křesťanský způsob života

Jsme povoláni, abychom žili zbožně, smýšleli, cítili a jednali ve všech oblastech našeho osobního i společenského života v souladu se zásadami Písma. Aby Duch svatý v nás mohl utvářet charakter našeho Pána, účastníme se jen toho, co bude podporovat křesťanskou čistotu, zdraví a radost v našem životě. To znamená, že i naše záležitosti a činnost ve volném čase se řídí normami křesťanského vkusu a krásy. Při veškerém respektování kulturních odlišností má být náš oděv jednoduchý, skromný a čistý, jak se sluší na lidi, jejichž krása nespočívá v zevnějších ozdobách, ale v ozdobě šlechetného a tichého ducha. To znamená, že se máme rozumně starat o své tělo jako o chrám Ducha svatého. Kromě přiměřeného pohybu a odpočinku

máme dodávat tělu nejzdravější stravu, jakou můžeme připravit, a zdržovat se těch pokrmů, které Písmo označuje za nečisté. Alkoholické nápoje, tabák a nezodpovědné užívání drog a narkotik škodí našemu tělu, a proto je nemáme užívat. Místo toho se máme zapojit do všeho, co naši mysl i tělo podřizuje Kristu, který má zájem o naše zdraví, radost a štěstí. (Gn 7,2; Ex 20,15; Lv 11,1–47; Ž 106,3; Ř 12,1.2; 1K 6,19.20; 10,31; 2K 6,14–7,1; 10,5; Ef 5,1–21; Fp 2,4; 4,8; 1Tm 2,9.10; Tt 2,11.12; 1Pt 3,1–4; 1J 2,6; 3J 2)

23. Manželství a rodina

Manželství ustanovil Bůh v ráji a Pán Ježíš je potvrdil jako celoživotní spojení muže a ženy ve společenství lásky. Manželský slib činí křesťan jak Bohu, tak i svému životnímu partnerovi. Do křesťanského manželství by měli vstupovat jen muž a žena stejného vyznání. Vzájemná láska, úcta, respekt a zodpovědnost jsou pojivem tohoto svazku, který má zrcadlit lásku, svatost, důvěru a trvalost vztahu mezi Kristem a jeho církví. O rozvodu Ježíš Kristus učil, že ten, kdo se rozvádí (s výjimkou smilstva partnera) a uzavírá nový manželský svazek, dopouští se cizoložství. I když některé rodinné svazky nejsou ideální, muž a žena, kteří se v Kristu odevzdávají v manželství jeden druhému, mohou pod vlivem Ducha svatého a péče církve dosáhnout jednoty lásky. Bůh žehná rodině a chce, aby si její členové vzájemně pomáhali k úplné zralosti. Upevňování soudržnosti rodiny je jedním z cílů poselství evangelia pro poslední dobu. Rodiče mají vést své děti, aby milovaly a poslouchaly Boha. Svým příkladem a slovy je mají učit, že Kristus je laskavý, vlídný a starostlivý průvodce, který si přeje, aby se staly údy jeho těla, členy Boží rodiny, jejíž součástí jsou svobodní i lidé v manželském svazku. (Gn 2,18–25; Ex 20,12; Dt 6,5–9; Př 22,6;

Mal 4,5.6; Mt 5,31.32; 19,3–9.12; Mk 10,11.12; J 2,1–11; 1K 7,7.10.11; 2K 6,14; Ef 5,21–33; 6,1–4)

24. Kristova služba v nebeské svatyni

V nebi je svatyně, pravý svatostánek, jehož stavitelem je Pán, a ne člověk. V něm Kristus slouží v náš prospěch, zpřístupňuje věřícím požehnání své smiřující oběti, přinesené jednou provždy na kříži. Po svém nanebevstoupení byl Kristus uveden do úřadu jako náš slavný Velekněz a začal svou prostřednickou službu, jejímž předobrazem byla služba velekněze v prvním oddělení pozemské svatyně. Roku 1844, na konci prorockého období 2 300 dnů (let), přešel k druhé a závěrečné fázi své usmiřující služby, jejímž předobrazem byla služba velekněze ve svatyni svatých pozemské svatyně. Je to dílo vyšetřujícího soudu, který je součástí závěrečného odstraňování veškerého hříchu. Předobrazem této skutečnosti bylo očišťování starodávné židovské svatyně v Den smíření. V předobrazné službě byla svatyně očištěna krví obětních zvířat, ale nebeské skutečnosti se očišťují dokonalou obětí Ježíšovy krve. Vyšetřující soud odhaluje nebeským bytostem, kdo z mrtvých zesnul v Kristu, a proto je v něm uznán hodným mít podíl na prvním vzkříšení. Tento soud také ukazuje, kdo z živých zůstává v Kristu, zachovává Boží přikázání a víru Ježíše Krista, a proto je v něm připraven k vstupu do věčného království. Tento soud obhájí Boží spravedlnost zachraňující ty, kteří věří v Ježíše Krista. Prohlašuje, že lidé, kteří zůstali Bohu věrni, obdrží království. Dovršení Kristovy služby v nebeské svatyni bude pro lidi před druhým adventem znamenat ukončení doby milosti. (Lv 16; Nu 14,34; Ez 4,6; Da 7,9–27; 8,13.14; 9,24–27; Žd 1,3; 2,16.17; 4,14–16; 8,1–5; 9,11–28; 10,19–22; Zj 8,3–5; 11,19; 14,6.7; 20,12; 14,12; 22,11.12)

25. Druhý příchod Ježíše Krista

Druhý příchod Ježíše Krista je křesťanskou nadějí církve, slavným vyvrcholením evangelia. Spasitelův příchod bude doslovný, osobní, viditelný a celosvětový. Při Kristově návratu spravedliví mrtví budou vzkříšeni a spolu se spravedlivými živými budou oslaveni a vzati do nebe, avšak nespravedliví zemřou. Naplnění většiny prorocství a současný stav světa naznačují, že Kristův příchod je blízko. Bůh nám nezjevil čas této události, ale nabádá nás, abychom byli stále připraveni. (Mt 24; Mk 13; L 21; J 14,1–3; Sk 1,9–11; 1K 15,51–54; 1Te 4,13–18; 5,1–6; 2Te 1,7–10; 2,8; 2Tm 3,1–5; Tt 2,13; Žd 9,28; Zj 1,7; 14,14–20; 19,11–21)

26. Smrt a vzkříšení

Důsledkem hříchu je smrt. Avšak Bůh, který jediný je nesmrtelný, dá svým vykoupeným věčný život. Až do dne příchodu Páně je smrt pro všechny lidi stavem nevědomí. Až se zjeví Kristus, který je naším životem, vzkříšení spravedliví a živí spravedliví budou oslaveni a uchvázeni vstříc svému Pánu. Druhé vzkříšení, vzkříšení nespravedlivých, bude o tisíc let později. (Jb 19,25–27; Ž 146,3.4; Kaz 9,5.6.10; Da 12,2.13; Iz 25,8; J 5,28.29; 11,11–14; Ř 6,23; 1K 15,51–54; Ko 3,4; 1Te 4,13–17; 1Tm 6,15.16; Zj 20,1–10)

27. Tisíciletí a konec hříchu

Milénium znamená tisíciletou vládu Ježíše Krista s jeho svatými v nebi v době mezi prvním a druhým vzkříšením. V této době budou bezbožní mrtví souzeni; země bude úplně pustá, bez živých lidí, obývat ji bude satan a jeho andělé. Na konci tohoto období Kristus se svými svatými

i se svatým městem sestoupí z nebe na zem. Tehdy budou vzkříšeni nespravedliví mrtví, kteří spolu se satanem a jeho anděly obklíčí Boží město, avšak oheň od Boha je spálí a očistí zemi. Takto bude vesmír navěky zbaven hříchu a hříšníků. (Jr 4,23–26; Ez 28,18.19; Mal 4,1; 1K 6,2.3; Zj 20; 21,1–5)

28. Nová země

Na nové zemi, kde přebývá spravedlnost, Bůh poskytne vykopeným trvalý domov, dokonalé prostředí pro věčný život, lásku, radost a vzdělávání ve své přítomnosti. Bůh sám tam bude přebývat se svým lidem a utrpení ani smrt tam už nebude. Velký spor skončí a hříchu již nebude. Všechno živé i neživé bude zvěstovat, že Bůh je láska. A Bůh bude vládnout navěky. Amen. (Iz 35; 65,17–25; Mt 5,5; 2Pt 3,13; Zj 11,15; 21,1–7; 22,1–5)

